

ילדים בשליחות, והורים גם

רבקה'לה מתאילנד. מתוך הספר הבא בסדרת "ילדים בשליחות" שיראה אור בעז"ה בקרוב

בתמונה הקטנה: אלה ורזוב

אלה ורזוב, מוסקבה

הייתה תחילתה של החברות שלנו, חנה ואני. אז עוד לא ידענו כמה רחוק היא תגיע, תרתי משמע.

♦ ♦ ♦

יחד עלינו לתיכון. שם המשכנו את הקשר, אך במינון נמוך יותר. למדנו בכיתות מקבילות. רבות קיבלתי ממורותיי בשנות התיכון. לא רק ידע נרחב, אלא הרבה מעבר. דוגמה אישית, הדבר שחיפשתי במהלך שנות ההתבגרות, מצאתי בכמה דמויות של מורות, שהפכו למורות לחיים.

בשנות הסמינר (כן, אז עדיין לא התרגלנו למושג

נ יתה ז' בבית־רבקה, כפר־חב"ד. שיעור חברה. הבנות מתחלקות לקבוצות, כשכל אחת משתדלת להיות בקבוצה אחת עם חברותיה. לי לא משנה באיזו קבוצה להיות. אין לי חברות, עדיין. אני תלמידה חדשה, וגם עולה חדשה, שלוש שנים בארץ. אלו ימיי הראשונים בבית הספר היסודי בית־רבקה שבכפר־חב"ד, ואינני מכירה כאן אף אחת. "אלינה, אפשר לשבת לידך?" – פנתה אליי ילדה חמודה עם עיניים בהירות ומחייכות. "כן, בבקשה" – עניתי בשקט, מודה לה בליבי. זו

שעתיים לפני שבת

חנה אוירכמן, פלורידה

שעתיים לפני שבת.

הילדים רחוצים ומסורקים, מושקי לובשת את שמלת השבת שלה, הבנים לבושים בחולצות לבנות ומכנסיים שחורים, הם מסדרים בפעם האחרונה את העניבה ומהדקים את החגורה כדי שהחולצה לא תברח מהמכנסיים. שניאור בעלי מתיישב ליד השולחן בסלון, עם כוס קפה ועוגה שזה עתה יצאה מהתנור, וחוזר שניים מקרא ואחד תרגום. יודי יושב על ברכיו, שאר הבנים מצטרפים כשהם שומעים את המנגינה המתפשטת לה בבית. הם מתיישבים על כסאות ליד וכל אחד קורא מהחומש שלו. מושקי משקיפה מהצד, מנדנדת את הבובה שלה לקצב המנגינה. אני בינתיים מאכילה את שימי התינוק. ניחוחות המרק מתערבבים בניחוחות הטשולנט המתבשל לו לאיטו. שניאור מעיף מבט בשעון. "טוב, אנחנו צריכים לזוז". הכול כבר מוכן בתוך הרכב. אנחנו נכנסים לרכב, קודם כל שימי ויודי בכיסאות הבטיחות שלהם, אחריהם כל השאר. ארי מתיישב במושב האמצעי, המושב הנחשק ביותר, אבל מיד כשהוא מבחין בארשת פניו המאוכזבות של שלום, הוא מוותר ומפנה את מקומו. מנדי עוזר למושקי לחגור ואנחנו יוצאים לבית חב"ד.

נראה לך?!!?!?!?!?!?!?
שעתיים לפני שבת.

מנדי, ארי ושלום נכנסים לארון לחפש בגדי שבת. במהלך החיפושים אחר הבגדים, חצי תכולת הארון מתפזרת על הרצפה. הם מתלבשים. כשמסיימים, מגלים ששלום לבש את המכנסיים של מנדי, ועל החולצה של ארי יש כתם שלא יורד... כל התהליך מתחיל מחדש. מושקי עם השמלה הוורודה מתעקשת לקשור סרט צהוב בשיער ולענוד את השרשרת האדומה. בינתיים שניאור מלביש את יודי, והשובב מסתובב סחור-סחור, רגל נכנסת למכנס והשנייה יוצאת וכך שוב ושוב עד שהילד לבוש.

אני מוציאה את העוגה מהתנור. העוגה בידי, יש לארוז אותה כשהיא חמה. איך? הילדים מתחילים לאבד סבלנות. כשהעוגה החמה בידי האחת והסלקל בשנייה, מצלצל הטלפון. על הקו אבא של סטודנט. הוא מספר לי שהבן שלו צריך דחוף רופא, כדי לטפל באיזה שהם סימפטומים שסבל מהם בתור ילד ועכשיו הם חזרו. "אוקיי, אנחנו ניצור קשר עם רופא", אני מזדרזת לסכם את השיחה. "אבל שלא ייודע לבן שלי שדיברתי איתך! זה ממש חשוב, את מבין? פשוט...", "כן,

חנה, אין תחליף לסלון שבו ארון-קודש ומחיצה הם חלק מהריהוט. ובבקרים, כשמתקיים מניין מוקדם, אין כמו להתעורר לקול התפילה...

ילדי משפחת אוירכמן נמצאים במשך היום בבית, עם ההורים. הם חלק בלתי נפרד מהשליחות בכל שעות היממה. כשמקבלים משלוחים גדולים של עופות או חלב, הם נהנים לקפץ מעל קופסאות הקרטון הממלאות את הבית. כשהם בונים בלגו, הם בונים מקווה ובית-כנסת. המושגים שלהם בהחלט שונים ממושגים של ילדים אחרים בני גילם.

התקשורת התפתחה, ואופציית ההודעות הכתובות הפכה את הקשר בינינו ליומיומי. כמעט מדי יום אני מקבלת מחנה הודעות מהסוג הזה:

זה מה שקורה כלשאל חוזר מניו יורק עם שלל מתקנים...

או הזה:

לשמיני עזרת, זמן תפילת "יצבור", יצאו שניים מהסאדטיס מציאת הכנסת (שזמלון). תפילת מוסף החלה, והם עזרו לא חנה. עזרי חיפש אותם כל רחבי הבית, ולסוף מצא אותם במטבח, מאחורי המטבח, גלגלים לתיאון חלגה שהכנינו ואשר הנהרתי אותם מראש לא אבא...

ולפעמים גם מהסוג הזה:

לצ'הריים, הגיעה אליי שכנה. כן, כן, קראת נאן. נכנסה אליי הביתה שכנה. לאחר שנין שרק מתקשר בראשי המושל "שכן" עס זית-משפח, עירייה, גרה, תלואות מריזות ועוד כד הדמיון האזה עלייך (טאכרת שסיפרתי לך כמה צ'חת השכנים של הבית-חב"ד הישן עשו לנו), פתאום נחתי לתוך מצ'אות שרואה כאילו לקוחה מאלף הדמיונות - שכנה שנכנסת "לכס קפה". אז קפה לא שתנו כמאן למקרה שחשבת? לא השתנית... אז היה ממש

בשליחות.

בשנות השליחות הראשונות, הקשר ביני לבין חנה קצת נחלש. גם אמצעי התקשורת היו אז פחות מפותחים. מדי פעם שלחנו מיילים זו לזו, ובהם עדכונים וחדשות מהשטח. ההתכתבות שמורה עמי עד היום.

...חייבת לספר לך משהו מרגש לפני כשישה חודשים, קילעו מתק מרפא יהודי ותיק פה, ז'א הלשון (בתרגום חופשי): ראשי, אני מקבל שתורג אותי מרשימת התפוצה שלך. אני לא מרגיש כרגע צורך לקבל יהדות יותר מאשר שאני מקבל זממל הרפואי. התלכטון אפ לאא את קשת. אמרתי לפני שאפ הקצופא טרח לכתוב מתק, להדפיק בל אשלות, כנראה לחסר לו משהו נשמה היהודית שלו. אחרת - מה אכפת לו מה שלחמי לך שיתעלם וזהו. כל הני' פרו מציכוננו עז שהיו קילעו מתק מאותו חפא, וזו הוא מודה על המשלוח מנת היפה שקיבל, וזל כל מה שאנחנו עושים כאן עזיר. הוא כתב שהוא חצה לקבל ארבעת עז...

♦ ♦ ♦

חלפו שנים. ברוך ה' נולדים ילדים, ויחד איתם מחליפה השליחות גוונים. נולד לי בן בכור, ואחריו בנות. במקביל, לחנה נולדים בנים. לחנה נולד בן ולי בת. לה שוב בן ולי שוב בת. וכך שוב ושוב, כמעט במקביל. חברות, לא?...

הי' אלה, אני חייבת לספר לך משהו שקרה היום בקייטנה של ארי קן השלש.

שלחנו אותן לקייטנה, ושכחנו לומר לו שכל האוכל כשר. כשהלצתי לקחת אותן לשעה ארוכה אחר-צהריים, הוא ממש רעז מחד רעז. הוא חשש ששם דבר לא כשר, ולא יכל היה לשאל אותי או את עזרי, אז הוא פשוט לא אכל כלום!

חמש שנים לאחר יציאתנו לשליחות, סיימתי את תפקידי במשרד-החינוך ועברנו למוסקבה שברוסיה. מענדי, בני הבכור, היה בן שש ועלה לכיתה א' בחיידר. הוא חזר הביתה מרוגש מאד. סיפר שיש לו למעלה מעשרה חברים בכיתה החדשה, המלמד שלו מדבר בעברית, וספרי הלימוד ממש כמו בארץ ישראל! במקביל, הבנים של חנה החלו ללמוד בבית-ספר-נט.

♦ ♦ ♦

החיים בשליחות בתוך קהילה שונים מאד מחיי שליחות בתוך שלוחים ראשיים ויחידים בעיר. בשנים הראשונות שכן הבית-חב"ד בביתם של השלוחים, משפחת אוירכמן. אמנם לא היה קל, אך כדבריה של

"מכללה" למדנו בשני מסלולים שונים, כשהשליחות נשזרת כחוט השני בין הלימודים, המטלות וחיי היומיום. שיעורי חגים בבתי-ספר שונים, עזרה לשלוחים בתהלוכת ל"ג בעומר, יציאה למבצעים ועוד.

לאחר סיום שנה א', שבמהלכה מסרתי שני שיעורים לדוגמה (ושיעורים נוספים יחד עם חברות, במסגרת המבצעים שלפני החגים), יצאתי בשנה ב' לשליחות בחרסון שבאוקראינה. מיד עם הגעתנו, נזרקנו למים העמוקים. בזכות שליטתי בשפה, התחלתי ללמד בכל הכיתות - מגן עד כיתה י"א, חמישה מקצועות שונים. הכלים שקיבלתי במכללת בית-רבקה סייעו לי הן בבניית שיעורים והן במסירתם. הקמנו מועדון ילדים ומועדון נוער, ערכנו פעילויות בשבתות ובחגים ואפילו הפקנו חומרי למידה (שבהם השתמשתי בהמשך, בתור שליחה...). היו אלה חודשים מלאים עבודה, וכמובן סיפוק רב. בעצם, עברנו כור היתוך של שליחות כמעט על כל גוניה. לעבוד לצד השלוחים, האם ישנו "בית ספר לשליחות" טוב יותר מזה? היה זה הבסיס שלי לשליחות העתידית.

♦ ♦ ♦

במהלך שנה ב' נהיייתה חנה כלה ונישאה. אני נישאתי כשנה וחצי אחריה. חנה לא השתתפה בחתונתי. היא כבר יצאה עם משפחתה הצעירה לשליחות בפלורידה. עברה תקופת-מה, וגם אנו יצאנו לשליחות בחרקוב שבאוקראינה.

לימדתי בכיתות היסוד כמורה מטעם משרד-החינוך. כמובן, בתור שליחה בבית-הספר, היו באחריות כל תחומי היהדות. חומרי למידה, חגים, מבצעים ופעילויות, מועדון, תפילות, ברכות. בהזדמנויות רבות הרגשתי כמה נתנו לי שנות ההכנה. כך קראתי לשנים היפות במכללה, שקדמו ליציאה לשליחות, כולל התנסות מעשית

מנדי מסיביר

תמר מוונציה

שהעלתה לא ציפיתי כלל:

"מה דעתך לכתוב יחד ספר?"

לכתוב ספר? האמת היא שזהו חלום ישן שלי, שנשכח אי שם בין המחברות של כיתות ט"ו, בהן כתבתי טיוטות של חיבורים לשיעורי הבעה. תמיד אהבתי לכתוב. קצת אחרי שעליתי לארץ, בכיתה ג', כתבתי את השיר הראשון שלי בעברית. הנושא שלו היה... מלחמת ששת הימים. קראתי איפשהו על המלחמה ועל הניסים, התרגשתי ואת הרגש ביטאתי בשיר. אני זוכרת את מילותיו עד היום. מאז במשך ימי כתלמידה כתבתי עוד הרבה שירים וסיפורים, אבל אחרי סיום התיכון, הסתיימה עבורי גם תקופת הכתיבה היוצרת.

מסתבר שלא.

לחנה היה רעיון מדהים. הוא התבשל במוחה זמן רב, ובשלב זה היא החליטה לשתף אותי ברעיון כדי להביאו יחד לידי ביצוע.

"לא נכתב ספר על ילדי השלוחים. כל כך הרבה שואלים וקוראים על השלוחים, ואל הילדים שלנו - לא יודעים כמעט דבר! איך הם חיים, איך פולטים דברים, עם מה מתאדדים..."

"זה רעיון גדול אבל... אני צריכה לחשוב על זה קצת".

ממש לכתוב ספר? ממה להתחיל? ואיך? עלו במוחי השאלות.

עברה תקופה של שיחות, התלבטויות וכיווני חשיבה שונים. פנינו לרבנים כדי להבין אילו תמונות נוכל להכניס לספר, הסדרה, התייעצנו עם נשות חינוך, קיבלנו ברכת הדרך ויצאנו לדרך.

משה מיפן

כן, אני מאוד מבינה. נטפל בכך, שבת שלום!" אני מנתקת ומיד מרימה טלפון לרופא ילדים. לא עונה. אני משאירה הודעה וממשיכה בענייניי - אורזת פיג'מות לילדים, בגדי שבת, נעלי בית, גרביים, מוצצים, שמיכות, סדינים, מגבות, כריות, תרופה להורדת חום (כי מושקי ויודי מראים סימני הצטננות מתקדמים)... מה עוד? לא שכחנו משהו? חלב לבוקר, עוגיות, ספרי קריאה לגדולים, מטפחת לי, סירטוק לשינאור... זהו. נראה שהכול מוכן, נשאר רק להעמיס על הרכב ולצאת.

בינתיים אנחנו נוכחים לראות שליודי נפלה אחת הנעליים וצריך למצוא אותה דחוף. מנדי טוב הלב מחלק לכולם עוגיות שהכנתי לכבוד שבת, וילדיי אוכלים אותן בכל רחבי הבית, שמתמלא בפירותים. ארי ושלום כבר רבים ביניהם מי יישב במושב האמצעי ומי יישן על המזרן הכחול. יודי מנצל את האנדרלמוסיה הקיימת כדי למשוך למושקי בשיער, היא מקימה קול זעקה, שימי מתחיל לבכות. אני מרימה את שימי וממשיכה את כל ההכנות עם יד אחת, בינתיים שניאור עושה טלפונים אחרונים למניין.

אנחנו נכנסים לאוטו. כמה מריבות אחרונות, זה לא רוצה לחגור וזה לא רוצה לשבת ליד זה... מגיעים לבית חב"ד ומגלים שהאוכל שהיה אמור להיות בתנור אינו שם. מתחיל מירון נגד הזמן. להכניס אוכל לתנור, לסדר מזרנים, סדינים, שמיכות, כריות, לקדם את אלה שהקדימו לבוא בברכת שבת שלום חמה ולבבית כאילו כל חצי השעה האחרונה נפשונו על שפת הים.

ברוך... להדליק נר של שבת קודש. שבת שלום!!!!

נחמה, כשאלה נשאלה השנייה זכרתי ואמרתי לה שמעלי צעזעזת איתנו לא הולכים לזריכה מעורבת, היא כמעט רצתה להתעיייר אחוז התלהבות.

ברוך ה', לפני מספר שנים, עבר בית-חב"ד של טאלאהאסי למבנה נפרד. חיי השליחות קיבלו גוון חדש. הקושי של ניהול בית שהוא גם בית-חב"ד, משרדים ובית-כנסת, כבר מאחוריהם. אבל כעת יש אתגר חדש: להגיע בכל שבת לבית חב"ד החדש עם כל המשפחה, על מנת להישאר בו במשך השבת כולל לינה (מפאת המרחק הרב מהבית).

יום אחד, לפני כשנתיים, קיבלתי טלפון מחנה. הקשר שלנו הוא לרוב בהתכתבות, שיחות הטלפון בינינו די נדירות. שמחתי לשמוע את קולה, אבל להצעה

האלימהות הכרות הבנות עם

הבנות שלנו, ליבי שלי במוסקבה ומושקי בתה של חברתי חנה בפלורידה, מצאו שפה משותפת וגם הן מתכתבות ביניהן.

לני היקרה,

אתמול בלילה אבא שלי חזר מהכינוס 21-24 בלילה אחי מענפי הכין לכל ילד שקית עם סוכריות ושם לכל אחת מהימיה שלו, שתיה לנה הפתעה כשקראו בקור. קמתי באמצע הלילה וראיתי את הסוכריות חשתי שזה לא כשר אז שמתי אותן על השולחן שלי. אבל קמתי בקור ראיתי שיש את הסוכריות פתק שכתב לו: "למושקי החמודה". ואז חשתי לעצמי: הו, אבא שלי חזר מהכינוס אז הוא הביא לי את הסוכריות הן כשחלתי!! ואחרי ארוחת בקור אכלתי סוכרייה.

אוהבת מושקי

כמה ימים אחרי פורים. ליבי רצה אלי למטבח: אמא, מושקי קיבלה את המשלוח שלי! מתי כבר אקבל את שלה? אני מסבירה לה שהדואר ברוסיה עובד לאט יותר, ושתינו מקוות (אמנם ליבי אופטימית ממני) שהחבילה תגיע בקרוב...

לני היקרה,

קיבלתי היום את משלוח המנות מארץ! אמא נכנסה הביתה עם חבילה זיה. בכלל לא נחשתי שבתוך החבילה יש משהו גשילי. כל כך שמחתי ידעתי שתשלמי לי אוכיות מאב. כל שנה בפורים אני רק מחלקת משלוחי מנות מאת הפעם הראשונה שקיבלתי משלוח מנות מאחריה!

תודה רבה לך! אוהבת מושקי

המטרה שעמדה בפנינו הייתה להשיע את קולם של ילדי השלוחים, ולקרב אותם אל עולמו של כל ילד יהודי. אנחנו, שגדלנו בקהילות חב"דיות והתחנכנו במוסדות חב"ד, בעוד ילדינו גדלים בסביבה אחרת לחלוטין, רואות את השוני העצום בין חייהם של ילדי השלוחים לחיי ילד "רגיל" הגדל בתוך קהילה. מתוך אותה נקודת מבט של שליחות, ייעדנו את הספרים גם לציבור הכללי, ולא רק לילדי אנ"ש.

כדי לבצע את הרעיון בדרך הכי מעניינת לקורא הצעיר, החלטנו שהסדרה תהיה מצולמת. התחלנו ממקום ייחודי: ונציה. פנינו לשליחה, נועה ריבר, מבוגרות בית-רבקה. היא, וגם בתה תמר בת השמונה, הסכימו לשתף איתנו פעולה. דרך ארוכה עברנו עם משפחת ריבר משלב הרעיון עד לסוף הצילומים. בתחילת הדרך אף לנו לא היה ברור איך בדיוק ייראה התוצר הסופי. הסיפור נכתב, שינה צורה ושוב שינה. העברנו את טיוטת הספר למספר אנשי חינוך, שסייעו לכוון ולייעץ. ועדיין לא הרגשתי בטוחה שכך אני רוצה שייראה הסיפור.

"חנה, את לא מאמינה. אני נוסעת לאונציה!"

"מה??? גשילי הספר?"

"לא, קיבלתי המשלוח לכינוס נשי-חב"ד אירופה,

שמתיקיים השנה לאונציה. לא יודעת מה היו שיקולי

המארגנות אבל אין לי ספק שהמיקום נחר

מיוחד גשילי..."

"מדהים! איש השלחה פראי!"

כששבת מהכינוס, קיבל הסיפור צורה חדשה. ראיתי את הדברים מקרוב, למדתי איך לתאר את שראיתי כאילו אני ממש נמצאת שם (מה שהיה נכון הפעם), גם לספר הזה וגם לספרים הבאים אחריו.

הוספנו הרבה ידע, גיאוגרפי וגם היסטורי, כללי וגם יהודי, שלא רק יעשיר את הקורא אלא גם יקרב אותו לעולמו של הילד-השליח. העבודה דרשה מאתנו עבודת חקר מקיפה על מקום השליחות.

בשלב הבא מצאנו צלם איטלקי, שקיבל מאתנו רשימה מלאה של כל התמונות הדרושות לספר. במקביל, התחיל הגרפיקאי שבארץ לעצב את עמודי הספר. בשלב זה, ניתן לומר, הפכה העבודה על הספר לחוצת-יבשות: אחת הכותבות יושבת ברוסיה, השנייה בפלורידה, השלוחים וכן הצלם

המשך בעמוד 47

במדינה שלישית, ואנשי המקצוע המלווים את הספר – בארץ ישראל.

יציאת הספר לאור היא כמו לידת ילד. כמעט. כולל השלבים האחרונים של הכנת הספר לדפוס, התיקונים האחרונים, הלחץ, הציפייה ו... מזל טוב! הספר הראשון שלנו יצא מהדפוס. אמנם לקח קצת זמן עד שהגיע אליי למוסקבה, והחזקתי אותו בידיי; ועוד קצת (בעצם הרבה) זמן עד שחנה קיבלה את ה"בייבי" החדש, אך קשה לתאר את ההתרגשות שליוותה את הרגעים הללו.

מאז הוצאנו לאור, בסייעתא דשמיא, עוד שני ספרים. הפעם פנינו לשתיים מחברותינו, בוגרות בית־בקה שיצאו לשליחות בקצוות שונים של העולם:

על כיסאו של האו"ם

ערב חנוכה. בעוד אלה ורזוב במוסקבה בונה תכנית למועדון הנשים שיתכנס השבוע, מכינה דף מקורות למשתתפות בשיעור ועורכת חוברת מתכונני חג ברוסית; מכשיר הטלפון שלה רוטט. שוב הודעות מעבר לים, מהחברה, מחנה. בעצם, אין אלו סתם הודעות, זוהי גלריה מקסימה של תמונות. הדלקת חנוכייה בבית המושל של פלורידה. חנה ובעלה, עם כמה מילדיהם, לצדם המושל וכמה נציגי ממשל נוספים. את הגלריה מלווה הודעה:

אחרי ההצ'קה, נכנסו עם האו"ם לאחד, והוא הציג את יו"ר שלי לשבת על כסאו המהודר. יו"ר התרווח בכיסא, והואשש שאז אותו חיזיק שגז־רצון; ו... זה יותר כלי מאשר לכתוב לכתוב, נכון? יו"ר אמה...א...

דינה ווגנר (גולדשמידט מהבית) מהעיר קרסנווארסק שבסיביר, וחנה סודקביץ' (וישצקי מהבית) מטוקיו שביפן. הפעם כבר הייתה לנו תבנית והתהליך היה קצת פחות מסובך מבחינת התכנון, אך לא מבחינת הביצוע. ברוך ה', בימינו אין קושי טכני ליצור קשר עם כל מקום בעולם (כמעט), אך בל נשכח את בעיית הפרשי השעות...זה מהצד שלנו, כמובן. ואנו מלאי הערכה לשלוחים ולילדיהם על שהקדישו מזמנם ומכוחם לתועלת הקוראים.

התהליך של הכנת הספרים אינו פשוט ואינו קל, אך יש בו סיפוק רב. אנו מרגישות זכות להביא בפני הקוראים הצעירים (וגם המבוגרים יותר) את סיפורם של ילדי השלוחים. לשוחח עם הילד השליח, לשמוע ממנו על חיי היומיום הבלתי שגרתיים שלו, על פעילותו בשליחות ועל האתגרים שלו, על הציפייה שלו למשיח... לנו עצמנו זה נותן המון! וכמובן, כאשר שומעים תגובות חמות מהקוראים ומהוריהם, ובמיוחד משלוחים מרחבי העולם, על כך שילדיהם שמחו לקרוא על ילדי שלוחים אחרים המתמודדים עם אתגרים דומים, עד כמה הם מזדהים איתם ומתחזקים, זה מחזק אותנו להמשיך ולכתוב.

ב"ה אנו עובדות כעת על הספרים הבאים בסדרה. זאת, כמובן, במקביל ובנוסף לשליחות הפרטית והכללית, שהיא חיי היומיום שלנו. כשאני חוזרת בזיכרוני אחורה, אל אותה ילדה צעירה, העושה את צעדיה הראשונים בארץ, בכפר חב"ד, בבית־רבקה, התרגשות ממלאה את ליבי. צעדתי בדרך סלולה, מלאת תוכן, עם תמרורים בכל אחד משלביה ויעדים ברורים בסופה. היום אני יודעת, כי זו הדרך הייתה לי לבסיס איתן ובנתה את עתידי בשליחות.

...אז, זכרת שסיפרתי לך לפני כמה שנים על הסאונד? שחיסלו חלשך במאמץ? הן התפילה לשנינו עזרתך אז נשאתיך עם כיסא ראש, לבוש צנצ'ה, דחך ה', אינו נחלת מצרפת לך תאוניה...